

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Kučery a soudkyň JUDr. Ireny Sekavové a JUDr. Gordany Burianové v právní věci

žalobce: **Ing. Jan Hlaváč**, narozen 28. 7. 1957,
bytem Roklanská 1263/74, 251 01 Říčany,
zastoupen advokátem Markem Hlaváčem,
sídlem Akademická 663/5, 108 00 Praha 10

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO: 01312774,
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3,
zastoupena advokátem Mgr. Dušanem Sedláčkem,
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o nahrazení projevu vůle, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Rakovníku ze dne 18. 8. 2020, č. j. 11 C 55/2020 – 86,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení 22 765 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.**

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Rakovníku (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 18. 8. 2020, č. j. 11 C 55/2020 – 86, nahradil projev vůle žalované uzavřít s žalobcem smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“), a to k pozemkům parc. č. 290/7 v katastrálním území Kosobody, parc. č. 224/1 v katastrálním území Milíčov a

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Buiová.

parc. č. 1680/2, 1680/4 v katastrálním území Podbořánky s tím, že žalobce je oprávněnou osobou ve smyslu ustanovení § 4 zákona o půdě. Na základě rozhodnutí Magistrátu hl. m. Praha – Pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 1171/99 ze dne 26. 5. 1999, č. j. PÚ 1172/99 ze dne 26. 5. 1999, ve znění oznámení o opravě písařské chyby č. j. PÚ 1172/99 ze dne 25. 6. 1999, č. j. PÚ 1172/99/2 ze dne 24. 11. 1999, č. j. PÚ 208/00 ze dne 13. 10. 2000, č. j. PÚ 1017/00/1 ze dne 23. 3. 2001, č. j. PÚ 933/02 ze dne 28. 5. 2002, rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 1040/03/3 ze dne 28. 11. 2003, č. j. PÚ 292/91 ze dne 1. 4. 2004, č. j. PÚ 292/91/1 ze dne 26. 8. 2008, č. j. PÚ 292/91/4 ze dne 13. 8. 2010, č. j. PÚ 292/91/6 ze dne 24. 7. 2012, č. j. PÚ 292/91/8 ze dne 26. 7. 2012, rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hlavní město Prahu č. j. PÚ 292/91/11 ze dne 25. 9. 2013, č. j. PÚ 292/91/12 ze dne 29. 10. 2013, č. j. PÚ 292/91/16 ze dne 13. 4. 2016, č. j. PÚ 292/91/17 ze dne 13. 4. 2016, č. j. PÚ 292/91/18 ze dne 18. 4. 2016, č. j. PÚ 292/91/19 ze dne 19. 4. 2016, č. j. PÚ 292/91/20 ze dne 27. 4. 2016 má nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. náhradním pozemkům za pozemky nevydané v restituci z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě. Výrokem II. stanovil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 46 853 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

2. Soud prvního stupně uzavřel, že žalobce je oprávněnou osobou podle § 4 zákona č. 229/1991 Sb., o půdě, kterému v souladu s ustanovením § 11a tohoto zákona vznikl nárok na vydání náhradních pozemků v rozsahu hodnoty nevydaných pozemků v katastrálním území Malešice, a to nemovitostí vedených v pozemkových knihách parc. č. 747, 749, 751, 347, 616, 618, 619, 623, 675, 687, 694, 695, 706, 724, 736, 757, 763, 836, 838, 858, 863, 864, 865, 867, 870, 871, 872, 906 a 752. Hodnotu restitučního nároku žalobce v souvislosti s nevydanými pozemky v katastrálním území Malešice ve vztahu k rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu, stanovil soud prvního stupně v souladu se závěry znaleckých posudků doc. Ing. Rysky ve výši 9 596 740 Kč ($\frac{1}{4}$ z celkového nároku vzhledem k podílu žalobce v rozsahu $\frac{1}{4}$) s tím, že ke dni rozhodnutí soudu prvního stupně byly žalobci (respektive právnímu předchůdci žalobce) vydány pozemky z veřejné nabídky ve výši 33 085 Kč a na základě soudních rozhodnutí náhradní pozemky v celkové hodnotě 3 411 158 Kč, celkem tedy bylo žalobci plněno v rozsahu 3 444 243 Kč. Aktuální výše žalobcovy nároku ke dni rozhodnutí soudu prvního stupně činila 6 152 497 Kč. Cena nevydaných pozemků byla stanovena jako hodnota stavebních pozemků, neboť bylo prokázáno, že v době, kdy byly nevydané pozemky žalobcem, respektive právními předchůdci žalobce nuceně převedeny na stát, byly v evidenci nemovitostí formálně vedeny jako pozemky zemědělské, fakticky se však jednalo o pozemky určené na základě dříve vydaných rozhodnutí a směrných územních plánů k výstavbě konkrétní stavby, která byla následně realizována. Uzavřel, že v postupu žalované lze shledat liknavý přístup k uspokojení nároku žalobce, když ten uplatnil svůj restituční nárok v roce 1991, první rozhodnutí bylo vydáno po více než sedmi letech, o podstatné části nároku bylo rozhodnuto až v roce 2016, tedy po více než 20 letech, ačkoliv v roce 2014 bylo ukončeno či téměř ukončeno 99,7 % restitučních případů. Žalovaná navíc neevidovala restituční nárok žalobce ve správné výši, ale ve výši zhruba třicetiosminásobně nižší a odmítala restituční nárok k výzvě žalobce přecenit, a to i v případě pozemků, u nichž vzhledem k uvedené ustálené judikatuře, která musela být žalované znám. Možnost uplatnění nároku žalobce na náhradní pozemky ve veřejné nabídce je tak zcela odlišná za situace, kdy je žalovanou evidován nárok žalobce v nižší výši.
3. Soud prvního stupně neshledal zákonné překážky v rozhodnutí o vydání uvedených pozemků, když bylo zjištěno, že se jedná o pozemky ve vlastnictví České republiky s příslušností hospodařit s majetkem státu pro státní pozemkový úřad.
4. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolání žalovaná. Žalovaná nezpochybňovala nárok žalobce na převod náhradních pozemků, nesouhlasila však s výší nároku žalobce, když poukazovala na to, že nevydané pozemky neměly v době přechodu vlastnického práva na stát charakter stavebních

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Buiová.

pozemků, a neměla být tedy hodnota oceněna jako u pozemků stavebních. Poukazovala s odkazem na judikaturu Ústavního soudu ČR a Nejvyššího soudu ČR na skutečnost, že žaloba o nahrazení projevu vůle převodem náhradního pozemku je ve srovnání s účastí ve veřejné nabídce ve smyslu § 11a zákona o půdě, výjimečným postupem; kumulativními podmínkami tohoto postupu je dlouhodobá aktivní, leč marná snaha oprávněné osoby získat náhradní pozemek ve veřejných nabídkách. Soud prvního stupně této povinnosti nedbal a liknavost žalované ztotožňoval s dlouhou dobou rozhodování o vydání či nevydání odňatých pozemků a obojí kladl do souvislosti s přeceněním restitučního nároku. Dle žalované však byla v řízení prokázána absolutní neúčast žalobce ve veřejných nabídkách, přesto, že právní předchůdce žalobce, který se sám veřejných nabídek zúčastnil, zemřel již dne 25. 12. 2006, avšak žalobce v této aktivitě nepokračoval. Nesouhlasila rovněž s tím, že odňaté a nevydané pozemky v katastrálním území Malešice je nutno hodnotit jako pozemky stavební, a to na základě dobové územně plánovací dokumentace. I kdyby územně plánovací dokumentace z roku 1938 byla platná, nemohla být podkladem pro to, aby se odňaté pozemky posuzovaly, oceňovaly jako pozemky stavební. Územně plánovací dokumentací z roku 1938 určovala odňaté pozemky k zastavění rodinnými domy, ale pozemky byly po přechodu na stát v šedesátých letech dvacáté století zastavěny panelovými domy, a proto nemohly být vydány právním předchůdcům žalobce. Hodnota nároku žalobce je tedy evidována žalovanou ve výši 250 770 Kč a za stavu, kdy byl nárok žalobce uspokojen již ve výši 3 444 243 Kč, je tedy přecerpán. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil a žalobu v plném rozsahu zamítl.

5. Žalobce ve vyjádření k odvolání žalované navrhl potvrzení rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správného s tím, že soud prvního stupně zcela správně posoudil postup žalované při uspokojení nároku žalobce jako liknavý a svévolný. Jako správné shledal i posouzení výše nároku soudem prvního stupně, když ten vycházel při ocenění odňatých pozemků jako pozemků stavebních. Poukázal i na další rozhodnutí soudu ve věci žalobce i dalších žalobců při uspokojování nároků vycházejících ze shodného nároku právního předchůdce žalobce, kdy soudy vycházely ze stejného ocenění odňatých pozemků a shodně byl posouzen i liknavý postup žalované.
6. Krajský soud v Praze, jako soud odvolací, přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
7. Soud prvního stupně po provedeném dokazování vycházel z takto zjištěného skutkového stavu: žalobce je oprávněnou osobou podle § 4 restitučního zákona o půdě na základě rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1171/99 ze dne 26. 5. 1999, č. j. PÚ 1172/99 ze dne 26. 5. 1999, ve znění oznámení o opravě písarské chyby č. j. PÚ 1172/99 ze dne 25. 6. 1999, č. j. PÚ 1172/99/2 ze dne 24. 11. 1999, č. j. PÚ 208/00 ze dne 13. 10. 2000, č. j. PÚ 1017/00/1 ze dne 23. 3. 2001, č. j. PÚ 933/02 ze dne 28. 5. 2002, rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 1040/03/3 ze dne 28. 11. 2003, č. j. PÚ 292/91 ze dne 1. 4. 2004, č. j. PÚ 292/91/1 ze dne 26. 8. 2008, č. j. PÚ 292/91/4 ze dne 13. 8. 2010, č. j. PÚ 292/91/6 ze dne 24. 7. 2012, č. j. PÚ 292/91/8 ze dne 26. 7. 2012, rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hlavní město Prahu č. j. PÚ 292/91/11 ze dne 25. 9. 2013, č. j. PÚ 292/91/12 ze dne 29. 10. 2013, č. j. PÚ 292/91/16 ze dne 13. 4. 2016, č. j. PÚ 292/91/17 ze dne 13. 4. 2016, č. j. PÚ 292/91/18 ze dne 18. 4. 2016, č. j. PÚ 292/91/19 ze dne 19. 4. 2016, č. j. PÚ 292/91/20 ze dne 27. 4. 2016. Na základě uvedených rozhodnutí nebyly žlobci (jeho právnímu předchůdci) vydány pozemky v katastrálním území Malešice, a to nemovitosti vedené v pozemkových knihách parc. č. 747, 749, 751, 347, 616, 618, 619, 623, 675, 687, 694, 695, 706, 724, 736, 757, 763, 836, 838, 858, 863, 864, 865, 867, 870, 871, 872, 906 a 752.). Předmětné pozemky přešly na stát Výměrem Ústředního národního výboru hlavního města Prahy ze dne 30. 4. 1954 a ze dne 5. 11. 1954, podle něhož vykoupil stát podle zák. č. 46/1964 Sb., nemovitosti v katastrálním

území Malešice. Pro pozemky nevydané právnímu předchůdci žalobce, resp. žalobci, byla v době jejich převodu na stát dobově platná územně plánovací dokumentace, konkrétně návrhy přehledného regulačního a zastavovacího plánu Inv.č. SRK000412 a SRK000380, SRK, podle kterých byly jednotlivé pozemky určeny k souvislému zastavění bytovými nebo rodinnými domy, komunikacemi nebo k zastavění průmyslovou výrobou. K vyvlastnění pozemku č. kat. 752 k uskutečnění průmyslové výstavby a komunikace došlo na základě rozhodnutí odboru výstavby Obvodního národního výboru Praha 10, ze dne 22. 1. 1969. Žalobci tak vznikl nárok na náhradu podle ustanovení § 11 odst. 2 zákona o půdě za pozemky odňaté právním předchůdcům žalobce podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě. První žádost o vyřízení restitučního nároku rodiny byla podána v roce 1991, právo na poskytnutí náhradních pozemků vzniklo právnímu předchůdci žalobce v roce 1999 na základě rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, ze dne 26. 5. 1999, č. j. PÚ 1171/99. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 16. 5. 2012, č. j. 13 D 98/2007- 632, které nabylo právní moci dne 1. 6. 2012, byla ve věci dodatečného projednání dědictví po Zdeňku Hlaváčovi, narozenému dne 12. 5. 1927, zemřelém 25. 12. 2006, schválena dohoda o vypořádání dědictví, podle níž žalobce jako dědic ze zákona v první dědické skupině nabyt polovinu restitučního nároku vedeného u Pozemkového fondu České republiky dle zákona o půdě za nevydané pozemky. Žalovaná nárok žalobce na náhradní pozemky eviduje ve výši 250 770,15 Kč, dle znaleckého posudku doc. Ing. Rysky byl oceněn restituční nárok žalobce (v rozsahu jeho podílu ve výši jedné čtvrtiny) částkou 9 596 740 Kč. Znalcem doc. Ing. Ryskou byly odňaté pozemky ohodnoceny zčásti jako pozemky stavební. Ke dni rozhodnutí soudu prvního stupně byl uspokojen nárok žalobce v rozsahu 3 444 243 Kč. Cena náhradních pozemků, které jsou předmětem řízení, byla stanovena znaleckým posudkem Daniely Raškové částkou 200 399,70 Kč (pozemek parc. č. 290/7 v katastrálním území Kosobody 153 503,90 Kč, parc. č. 224/1 v katastrálním území Milíčov 10 400,60 Kč, parc. č. 1680/2 v katastrálním území Podbořánky 18 077,20 Kč, parc. č. 1680/4 v katastrálním území Podbořánky 18 417,90 Kč). Jedná se o pozemky, které jsou ve vlastnictví státu, k nimž nemá stát omezenou dispozici s nakládáním a jsou vhodné k převodu.

8. Takto zjištěný skutkový stav odpovídá důkazům provedeným v řízení před soudem prvního stupně na základě něho je možné ve věci rozhodnout.
9. Odvolací soud shledal na základě zjištěného skutkového stavu správním i právní posouzení věci soudem prvního stupně.
10. Podle § 14 odst. 1 zákona o půdě oprávněné osobě náleží náhrada za pozemek, který podle tohoto zákona se nevydává a za který nebyl poskytnut jiný pozemek.
11. Podle § 16 odst. 1 zákona o půdě, za pozemky, které se podle tohoto zákona nevydávají a za které nelze poskytnout oprávněné osobě jiné pozemky, poskytne stát finanční náhradu podle zvláštních předpisů (vyhláška č. 182/1988 Sb.).
12. Podle § 11a odst. 3 zákona o půdě (ve znění zákona č. 131/2006 Sb.) je stanoveno, že pozemky určené schválenou územně plánovací dokumentací k zastavění, budou oceněny jako pozemky stavební.
13. Podle § 28a zákona o půdě se poskytují náhrady podle zákona o půdě v cenách, platných ke dni 24. 6. 1991, a to u věcí nemovitých cenách podle vyhlášky č. 182/1988 Sb. (ve znění vyhlášky č. 316/90 Sb.).
14. V daném případě námitky žalované uplatněné v odvolání (nesouhlas s výší a postupem ocenění odňatých pozemků a odlišné posouzení liknavosti žalované) byly stěžejními námitkami žalované již v řízení před soudem prvního stupně. Za stavu, kdy soud prvního stupně se těmito námitkami mimořádně podrobně a detailně zabýval a ve svém rozhodnutí se s nimi v odůvodnění velmi podrobně vypořádal, považuje odvolací soud za dostatečné, pokud se s nimi v plném rozsahu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Buiová.

ztotožní a pro stručnost na závěry soudu prvního stupně odkáže. Odvolací soud v tomto směru postupuje v souladu s usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 16.11. 2011, sp. zn. 29 Cdo 3450/2011, podle kterého, vychází-li potvrzující rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé z týchž skutkových a právních závěrů jako rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé, pak se požadavkům kladeným na obsah odůvodnění takového rozhodnutí odvolacího soudu ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř. nikterak neprotiví, jestliže odvolací soud (byť i v reakci na námitky odvolatele) omezí své závěry na prosté přitakání správnosti skutkových závěrů a právního posouzení věci soudem prvního stupně. To je dáno charakterem (postavením) odvolacího soudu, který plní roli přezkumné instance a nebudeje svá rozhodnutí bez vazby na argumentaci soudu prvního stupně.

15. Soud prvního stupně posoudil hodnotu nevydaných pozemků podle závěrů znaleckého posudku znalce doc. Ing. Rysky, a to u části pozemků jako pozemků stavebních. Odvolací soud se zcela ztotožňuje s tímto závěrem, když tato otázka byla shodně posouzena již v dalších rozhodnutích shodného žalobce při nahrazení projevu vůle k vydání dalších pozemků vycházejících ze shodného nároku žalobce. V souladu s tímto závěrem lze odkázat i na závěr Nejvyššího soudu ČR (rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 4423/2018 – 812). Odvolací soud v tomto směru v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, který se velmi podrobně a detailně otázkou zastavěnosti jednotlivých pozemků odňatých právním předchůdcům žalobce na základě regulačního a zastavovacího plánu podrobně a detailně zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí.
16. Shodným způsobem se odvolací soud ztotožnil i se závěrem soudu prvního stupně při hodnocení postupu žalobce při uplatňování svého restitučního nároku, kdy soud prvního stupně dospěl zcela správně k závěru, že v postupu žalované lze spatřovat postup líknavý a svévolný. Soud prvního stupně vycházel ze skutečnosti, že žalobce je nositelem hmotného, vynutitelného nároku na vydání náhradních pozemků již od roku 1999, když restituční nárok byl přímým restituentem uplatněn u orgánu státu již mnohem dříve. K uspokojení nároku v plném rozsahu nedošlo za dobu více než 20 let. Za takto dlouhou dobu došlo nepochybně i ke zmenšení okruhu vhodného majetku státu, ze kterého by mohl být žalobce uspokojen. Přístup žalované, která odmítá uznat hodnotu žalobcova restitučního nároku, žalobce zcela vylučuje z veřejných nabídek jako náhradní pozemky. Postoj žalované v tomto směru zůstává neměnný i přes opakovaná rozhodnutí soudu v rámci restitučních nároků. Za tohoto stavu je správný závěr soudu prvního stupně o důvodnosti žaloby žalobce jako oprávněné osoby podle zákona o půdě proti státu, kterou se domáhá nahrazení projevu vůle státu k uzavření smlouvy o bezúplatném převodu konkrétních pozemků, aniž by bylo třeba trvat na tom, aby tyto pozemky byly dříve nabídnuty do veřejné nabídky, když bylo současně prokázáno, že žalobce jako nositel práva na vydání náhradních pozemků nebyl dlouhodobě ze strany státu na svém nároku uspokojen. Tento závěr je i v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu ČR (například rozhodnutí sp. zn. 31 Cdo 3767/2007, III. ÚS 495/02, III. ÚS 495/05, I. ÚS 125/10). K postupu žalované přímo v případě žalobce lze znovu odkázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 4423/2018. Odvolací soud tedy s ohledem na již shora citované usnesení Nejvyššího soudu ČR v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.
17. Nárok žalobce nebyl ke dni rozhodnutí soudu prvního stupně uspokojen dosud v rozsahu 6 152 497 Kč. Ke dni rozhodnutí odvolacího soudu došlo k dalšímu částečnému uspokojení nároku žalobce, a to v celkové výši 551 294 Kč. Vzhledem k stanovené ceně náhradních pozemků, které jsou předmětem daného řízení (200 399,70 Kč) tedy nedošlo k uspokojení nároků žalobce v plném rozsahu. V řízení nebylo prokázáno, že by vydání předmětných pozemků bránila některá ze zákonných překážek uvedených v ustanovení § 6 zákona č. 503/2012 Sb., o státním pozemkovém úřadu. K žalobcem označeným pozemkům není uplatněn církevní restituční nárok, ani jiný restituční nárok podle zákona o půdě či jiného restitučního zákona,

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Buiová.

nejsou zastavěny veřejně prospěšnou stavbou ani na nich nedochází k realizaci opatření, které uvádí ustanovení § 6 písm. b) a c) uvedeného zákona.

18. Ze všech shora uvedených důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako správný podle § 219 o. s. ř. ve výroku I. potvrdil.
19. Rozsudek soudu prvního stupně byl jako správný v souladu s ustanovením § 219 o. s. ř. potvrzen ve výroku II. o náhradě nákladů řízení. Soud prvního stupně rozhodl v souladu s ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř. a v řízení úspěšnému žalobci přiznal náhradu účelně vynaložených nákladů. Spočívající v nákladech právního zastoupení. Výše těchto nákladů byla soudem prvního stupně stanovena v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu.
20. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle ustanovení § 224 odst. 1, § 151, § 142 odst. 1 o. s. ř. V odvolacím řízení byl v plném rozsahu úspěšný žalobce, kterému vznikly náklady na právní zastoupení, a to odměna za dva úkony právní služby (písemné vyjádření k odvolání, účast právního zástupce u jednání odvolacího soudu) po 9 140 Kč podle § 7, § 11 odst. 1 advokátního tarifu, dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu a 21 % DPH ve výši 3 965 Kč, tj. náklady odvolacího řízení v celkové výši 22 765 Kč. Jako účelně vynaložené náklady nebyla žalobci přiznána požadovaná náhrada za promeškaný čas v rozsahu dvou půlhodin podle § 14 advokátního tarifu, když místo jednání odvolacího soudu se konalo v místě shodném se sídlem právního zástupce žalobce (město Praha).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Rakovníku za podmínek ustanovení § 237 o. s. ř.

Praha 9. února 2021

JUDr. Tomáš Kučera v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Buiová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19.04.2021 a je vykonatelné. Připojení doložky provedla Jitka Černá dne 28.04.2021.